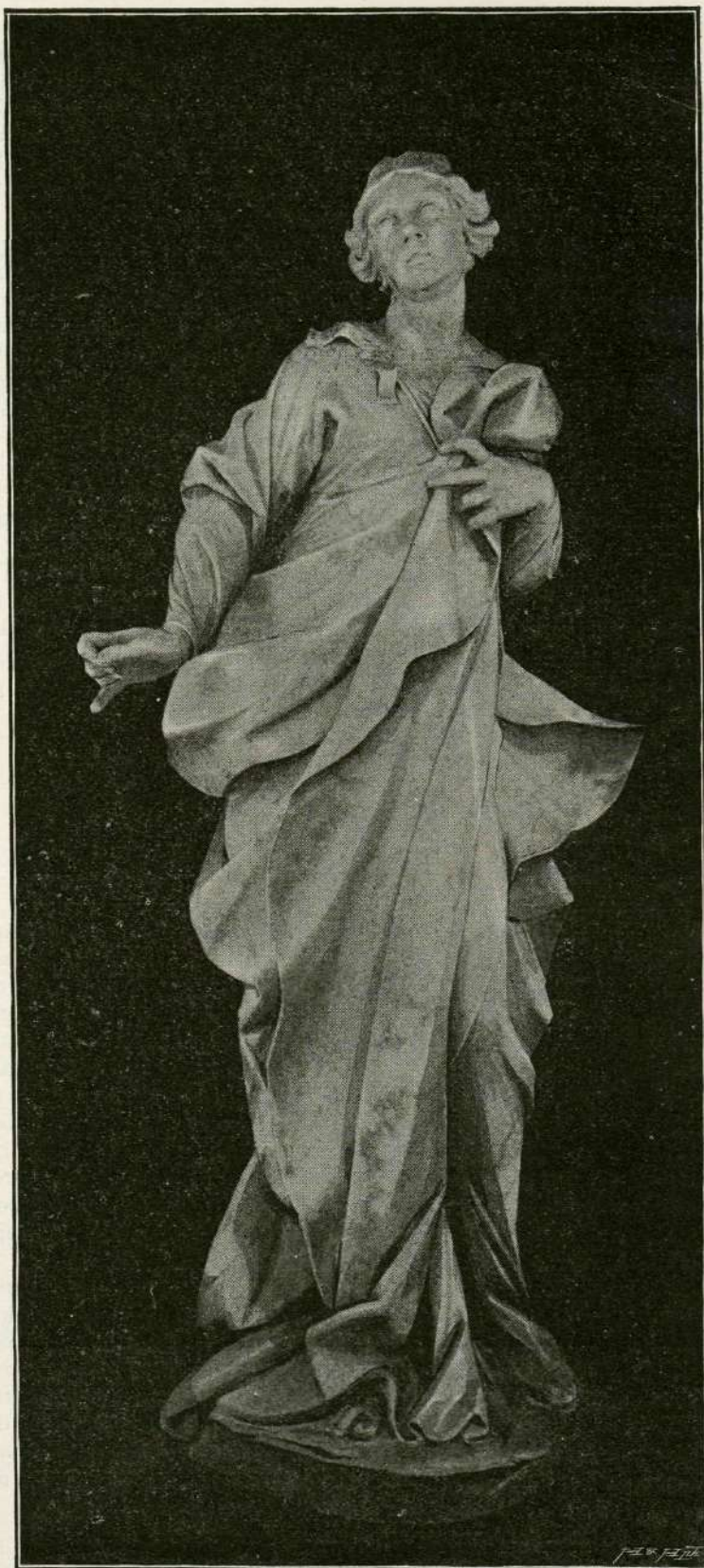

Paramata, sin kralja Lakija. Ko so prišli od vasi Fetere v gorovje, napadli so jih zavratno divjaki ljudožrci dne 10. velikega srpana. Napadovalci so bili na boljšem, ker jih ni mogla straža zaradi previsoke trave takoj opaziti in ker so imeli vojaki patrone v puškah in revolverjih vlažne od dolgotrajnega dežja. Predno so jih zamenjali z novimi, bili so že baron Foullon, njegov sorodnik kadet de Beaufort in dva mornarja umorjeni z zastrupljenimi pušicami. V naslednjem boju je bil jeden mornar smrtno ranjen, pet pa težko. Tudi vodnik Tomy Paramata je dobil v boju lahko rano. Strelav iz pušk in revolverjev se je druhal ustrašila, divjaki, dasitudi v veliki večini, so se umaknili. Ekspedicija pa tudi ni mogla ostati na nevarnem kraju, in zato se je tudi ta pomaknila nazaj, zapustivši mrliče v platno zavite na licu mesta, na gori 8000 čevljev visoki. Da bi jih bili pobrali, bilo je nemogoče, ker so morali rešiti ranjence.

Da sporočé o nesreči poveljniku ladije in dobé od njega pomoč, odposlal je častnik na ladijo Paramato. Le-ta je dospel na „Albatros“ 12. vel. srpana ob 4. uri popoldne. Poveljnik je odposlal takoj oddelek vojakov z zdravnikom. Sedaj naj pripoveduje zopet pisatelj, ki se je udeležil ekspedicije:

„Ob 5. smo bili že na bregu ter nastopili pot v sredo otoka. Pot je držala najprej skozi planjavo zarastlo z visoko travo, v kateri smo včasih kar izginili, tako visoka je bila. Potem je držala ob pragozdu skozi njega. Malo pred solničnim zahodom smo prebredli široko reko Balesumo. Tok je bil toliko hud, da smo se mu morali z vso močjo upirati, drugače bi nas bil odnesel. Ob 6. uri je bila že skoro tema. Prižgali smo bakle in šli naprej; tropiški dež nas je zadržaval. Pozneje smo začeli stopati navkreber, prebredli kake štiri potoke in prišli v prvo vas. Previdno in na boj

Sv. Katarina M. (Kip v ljubljanski franč. cerkvi.)